AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. július 14.*

A T-312/03. sz. ügyben,

a **Wassen International Ltd** (székhelye: Leatherhead [Egyesült Királyság], képviseli: M. Edenborough barrister és S. Mayer solicitor)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: S. Laitinen és M. Capostagno, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: angol.

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

a **Stroschein Gesundkost GmbH** (székhelye: Hamburg [Németország]),

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának 2003. június 18-i (R 121/2002-4. sz. ügy), a Wassen International Ltd és a Stroschein Gesundkost GmbH közötti felszólalás ügyében hozott határozata ellen benyújtott kereset tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: B. Pastor hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. szeptember 12-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. december 18-án benyújtott válaszbeadványra,

a 2005. március 14-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A Wassen International Ltd 1999. február 16-án a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a SELENIUM-ACE szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 3. osztályba (kozmetikai cikkek; arckrémek; szappanok; öregedést gátló krémek és lemosószerek), 5. osztályba (táplálékkiegészítők; vitaminok és ásványi anyagok) és 42. osztályba (szépségszalonok) tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették.

4 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 1999. október 11-i 81/99. számában hirdették meg.

5 1999. december 16-án a Stroschein Gesundkost GmbH (a továbbiakban: felszólaló) a 40/94 rendelet 42. cikke alapján felszólalást nyújtott be a bejelentett védjegy lajstromozása ellen, a Németországban 1995. szeptember 27-én a 39 519 649 számon lajstromozott alábbi ábrás védjegyre hivatkozva:

6 Ez a védjegy az 5., valamint a 30. osztályba tartozó áruk tekintetében került lajstromozásra, az alábbi leírással:

„Keményítő-, kálcim-só-, magnéziumsztearát- és élesztőalapú nem gyógyászati és nem gyógyszerészeti készítmények vagy ezen alkotóelemek kombinációi táplálék-kiegészítőként".

7 A felszólaló a felszólalást a korábbi védjeggyel érintett valamennyi árura alapozta, és a közösségi védjegybejelentésben szereplő 3. és 5. osztályba tartozó áruk ellen irányult. Ezen felszólalás alátámasztására a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt összetéveszthetőségre hivatkozott.

8 2001. november 30-i határozatával a felszólalási osztály helyt adott a felszólalásnak, következésképpen elutasította a bejelentett védjegy lajstromozását. Lényegében úgy

ítélte meg, hogy a szóban forgó megjelölések vizuálisan nagyon hasonlóak, illetve hangzásbelileg hasonlóak, vagy majdhogynem azonosak. Tekintve egyrészt az 5. osztályba tartozó áruk azonosságát, valamint a közösségi védjegybejelentésben szereplő, 3. osztályba tartozó áruk között fennálló bizonyos hasonlóságot, másrészt a korábbi védjeggyel jelölt árukat, a felszólalási osztály arra a következtetésre jutott, hogy fennáll az összetévesztés veszélye.

9 2002. január 30-án a felperes fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen.

10 2003. június 18-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a negyedik fellebbezési tanács elutasította a fellebbezést. Lényegében úgy ítélte meg, hogy a korábbi védjegy uralkodó elemei a szóelemek, különösen, hogy a „selenium" szó a legerőteljesebben megkülönböztető elem, az „a", „c" és „e" betűk kötőjellel történő elválasztása nem módosítja azok észlelését, és a „spezial" szót a fogyasztók úgy érzékelik, mint valamely meghatározott termékcsalád leíró megjelölését. A fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, hogy a felszólalási osztály helyesen vélte úgy, hogy a megjelölések hasonlók, illetve az áruk – konkrét esettől függően – azonosak vagy hasonlóak, továbbá helyesen jutott arra a következtetésre, hogy valamennyi érintett áru tekintetében fennáll az összetévesztés veszélye.

A felek kérelmei

11 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– adjon helyt a keresetnek;

– utalja vissza a közösségi védjegybejelentési kérelmet az OHIM elé, hogy az engedélyezze annak lajstromozását;

– helyezze hatályon kívül a felszólalási osztály határozatát;

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– a felszólalót kötelezze a felperes költségeinek viselésére, amelyek a jelen keresettel, a fellebbezési tanács előtti fellebbezéssel, valamint a felszólalási osztály előtti felszólalással kapcsolatban merültek fel.

12 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Az arra irányuló kérelem elfogadhatóságáról, hogy az ügyet a lajstromozás engedélyezése végett utalják vissza az OHIM elé

13 A felperes azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy utalja vissza az ügyet az OHIM elé, és utasítsa azt a szóban forgó közösségi védjegy lajstromozására.

14 A 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése értelmében az OHIM megteszi a [közösségi] Bíróság ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság nem jogosult utasítani az OHIM-ot. Valójában az OHIM feladata, hogy jelen ítélet rendelkező részéből és indokaiból a következtetéseket levonja (lásd az Elsőfokú Bíróság T-106/00. sz., Streamserve kontra OHIM (STREAMSERVE) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-723. o.] 18. pontját. Jelen kérelem tehát elfogadhatatlan.

Az ügy érdeméről

15 A felperes keresete alátámasztására egyetlen, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja megsértéséből eredő jogalapra hivatkozik.

A felek érvei

16 A felperes arra hivatkozik, hogy mind a felszólalási osztály, mind a fellebbezési tanács hibát követett el a két szóban forgó védjegy értékelése során. Kiemeli, hogy a korábbi védjegy és a közösségi védjegy értékelését átfogó módon kell elvégezni, a védjegyeket a maguk egészében, esetleges ábrás elemeiket beleértve kell vizsgálni. A vizsgálatot nem lehet a védjegy sajátos elemeire korlátozni, különösen mivel egyetlen bizonyíték sem került benyújtásra annak alátámasztására, hogy az érintett vásárlóközönség csak egyes elemekre hagyatkozik, vagy hogy a kérdéses védjegyek olyan elemekből állnak, amelyek önállóan csupán csekély megkülönböztető képességgel rendelkeznek, ennek következtében a védjegyek megkülönböztető képessége csakis átfogó értékelésükből következhet.

17 A felperes úgy véli, hogy hiba volt a „spezial" szóban nem tekintetbe venni az „a", „c" és „e" betűket elválasztó kötőjelek hatását, valamint a korábbi védjegy ábrás elemét, hiszen jóllehet önmagukban vizsgálva az egyes elemeknek csak korlátozott hatásuk lehet, együttes hatásuk nem elhanyagolható egy átfogó értékelés keretében.

18 A felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács hibásan vélte úgy, hogy a „selenium" szó a korábbi védjegy leginkább megkülönböztető eleme. Sem a felszólalási osztály, sem a fellebbezési tanács nem vett tudomást arról, vagy nem elégséges mértékben vette tekintetbe, hogy a kérdéses áruk vásárlása nem véletlenszerű, hanem épp ellenkezőleg: azt a kérdéses védjegyeket hordozó különféle áruk alkotóelemeinek aprólékos vizsgálata előzi meg. Ezen áruk érintett vásárlóközönsége továbbá kizárólag a szeléntartalmú áruk iránt érdeklődik, és nem tulajdonít jelentőséget annak, mi több észre sem veszi azt a tényt, hogy a „selenium" szó a kívánt áru idegen nyelvű vagy tudományos neve lehet. Következésképpen a „selenium" szót az érintett közönség nem tekintheti „kellően megkülönböztetőnek".

19 A felperes felhívja a figyelmet arra, hogy az „a", „c" és „e" betűk közötti hely vagy kötőjel hiányában természetes, hogy a fogyasztó ezeket egy szónak ejti. Ugyanakkor, ha a betűket egybeírnák, a fogyasztók hajlamosak lennének azt részben egész szóként olvasni, még ha az így létrejött szó nem is létezne az érintett vásárló anyanyelvében. Ennélfogva a korábbi védjegy a külön ejtett „ace" betűcsoportból áll, míg a bejelentett védjegyben szereplő „ace" elemet szóként kell kiejteni.

20 A felperes következésképpen úgy véli, hogy az ütköző védjegyek összehasonlítása során a bejelentett védjegyet SELENIUM-ACE-nak, míg a korábbi védjegyet egy ábrás elemhez kapcsolódó „Selenium Spezial A-C-E" szóelemnek kell tekinteni. Ha csupán csekély mértékben megkülönböztető jellegűek is, a „spezial" szót és az ábrás elemet is tekintetbe kell venni. Továbbá a „selénium" szó ugyancsak csekély mértékben megkülönböztető jellegű az olyan fogyasztó számára, aki szeléntartalmú

árut kíván vásárolni. Az „ace" szó és a gondolatjelekkel tagolt „ace" betűkapcsolat vonatkozásában a felperes úgy véli, hogy az első a képzelet szülötte, amely valószínűleg semmilyen jelentéssel nem bír az átlagos német fogyasztó számára, míg a másikat egyértelműen az ábécé egyszerű betűi alkotják.

21 A felperes ebből arra következtet, hogy a szóban forgó védjegyet alkotó szóelemek hangzásbelileg különböznek egymástól, mivel a bejelentett védjegy kötőjellel elválasztott szót tartalmaz, míg a korábbi védjegy három különálló betűhöz kapcsolódó két szót. Vizuális szinten a védjegyek ugyancsak különbözőek, mivel a korábbi védjegy ábrás elemet és különálló betűket tartalmaz, és nem tartalmazza az idegennyelvű vagy kitalált „ace" szót. Fogalmi síkon a bejelentett védjegynek nincs más jelentése, mint ami a „selenium" szóból ered, amely az érintett közönség által keresett elem, míg a korábbi védjegynek az „ace" betűcsoporthoz kapcsolódó további jelentése is van.

22 A felperes jelzi, hogy a Német Szabadalmi Hivatal ugyanerre a következtetésre jutott 2002. augusztus 21-i határozatában. A felszólalási osztálynak és a fellebbezési tanácsnak követnie kellett volna ezt a határozatot, amelynek értelmében a védjegyek megkülönböztethetőek, még az érintett áruk azonossága esetén is.

23 Végezetül a felperes arra hivatkozik, hogy mind a felszólalási osztály, mind a fellebbezési tanács helytelenül terhelte a felperesre az összetéveszthetőség hiánya bizonyításának terhét. A felszólaló feladata az összetévesztés veszélye fennállására való hivatkozás és az erre vonatkozó bizonyíték benyújtása. Jelen ügyben a felszólaló nem nyújtott be egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely alátámaszthatná állítását, mely szerint ténylegesen fennáll az összetévesztés veszélye a német piacon. Következésképpen, mivel nem állnak rendelkezésre bizonyítékok sem pro, sem kontra, a kérdést az ütköző védjegyek hipotetikus összehasonlítása alapján kellett volna megválaszolni.

24 Az OHIM úgy véli, hogy a fellebbezési tanács jogosan ítélte úgy, hogy az átfogóan értékelt szóban forgó megjelölések hasonlósága, valamint az érintett áruk azonossága és hasonlósága következtében fennáll az összetévesztés veszélye.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

25 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. Egyébként a 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdése a) pontjának ii) alpontja értelmében korábbi védjegynek kell tekinteni minden olyan védjegyet, amely valamely tagállamban lajstromozott védjegy, és amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja.

26 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az összetévesztés veszélye akkor áll fenn, ha a közönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozástól származnak.

27 Ugyanezen ítélkezési gyakorlat értelmében az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS) ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT II-2821. o.] 31–33. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

28 Jelen ügyben a korábbi védjegy, amelyen a felszólalás alapul, Németországban került lajstromozásra. Egyébiránt a szóban forgó áruk gyakori fogyasztási cikkek. Ennélfogva az érintett vásárlóközönséget, amelynek vonatkozásában az összetéveszthetőséget értékelni kell, a németországi átlagos fogyasztók alkotják.

29 Ezen túl, ha a 40/94 rendelet 8. cikke nem tartalmaz is a 7. cikkének (2) bekezdéséhez hasonló rendelkezést, amelynek értelmében a védjegy lajstromozásból való kizárásához elegendő, hogy valamely feltétlen kizáró ok a Közösség egy részében fennálljon, úgy kell tekinteni, hogy jelen ügyben ugyanazon megoldást kell alkalmazni. Ebből következik, hogy a védjegy lajstromozását akkor is meg kell tagadni, ha a viszonylagos kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn (lásd az Elsőfokú Bíróság T-355/02. sz., Mülhens kontra OHIM – Zirh International (ZIRH) ügyben 2004. március 3-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-791. o.] 36. pontját).

30 A fenti megállapítások tükrében helye van egyrészt az érintett áruk, másrészt az ütköző megjelölések fényében a fellebbezési tanács által elvégzett összehasonlítását megvizsgálni.

Az áruk összehasonlításáról

31 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy ebben a vonatkozásban a felperes nem hivatkozik egyetlen érvre sem a fellebbezési tanács értékelésével kapcsolatban. Egyébiránt az Elsőfokú Bíróság egyik kérdését követően a felperes a tárgyalás folyamán pontosította, hogy védjegybejelentéséhez nem nyújtott be korlátozási kérelmet. Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a felszólaló felszólalását a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő valamennyi árura alapította, és ez a védjegybejelentésben szereplő valamennyi 3. és 5. osztályba tartozó áru ellen irányult. A

fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjeggyel megjelölt áruk részben azonosak a korábbi védjegy által megjelölt árukkal, részben pedig hasonlóak azokhoz. Ilyen körülmények között azt a következtetést kell levonni, hogy a védjegybejelentésben szereplő áruk részben azonosak a korábbi védjegy által megjelölt árukkal, részben pedig hasonlóak azokhoz.

A megjelölések összehasonlításáról

32 Az ütköző megjelölések összehasonlítása tekintetében, az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, az összetéveszthetőség átfogó mérlegelésénél az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságát illetően a megjelölések által keltett együttes benyomást kell alapul venni, különösen a megkülönböztető és domináns jegyeik figyelembevételével (lásd az Elsőfokú Bíróság T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének [EBHT II-4335. o.] 47. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

33 A felperes arra vonatkozó megállapításaival kapcsolatban, miszerint a fellebbezési tanács elmulasztotta a szóben forgó védjegyek átfogó értékelését, meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács a szóban forgó megjelölés valamennyi sajátos elemének analitikus vizsgálatát elvégezte, majd ezt követően helyesen értelmezte az ezen adatok átfogó értékeléséből nyert eredményeket.

34 E tekintetben meg kell jegyezni először is, hogy ellentétben a felperes állításaival, a fellebbezési tanács nem hagyta figyelmen kívül sem a „spezial" szó hatásait, sem az „a", „c" és „e" betűk kötőjellel történő elválasztását, sem a korábbi védjegy ábrás elemét.

35 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a „spezial" szó a „speciális" jelentéssel bíró német melléknév megfelelője, és a referenciaterület fogyasztói azt valamely meghatározott termékcsalád leíró jelzéseként érzékelhetik.

36 Meg kell jegyezni továbbá, hogy a fellebbezési tanács az „ace" betűcsoport hatását is tanulmányozta. Úgy véli, hogy ezeket a betűket az érintett vásárlóközönség valószínűleg egyéb, a táplálékkiegészítőkben rendszerint előforduló anyagokra, pl. vitaminokra, történő utalásként fogja fel. Egyébként álláspontja szerint az a körülmény, hogy ezen betűk kötőjellel vannak-e elválasztva egymástól, vagy sem, nem releváns, mivel jelen ügyben az elválasztás hiánya nem alkalmas arra, hogy alapvetően megváltoztassa azt, hogy a fogyasztó e három, azonos sorrendben szereplő betűt miként érzékeli.

37 Végül, ami az ábrás elemet illeti, a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban megjegyezte, hogy amennyiben valamely védjegy szó- és ábrás elemekből is áll, főszabályként az előbbieket kell megkülönböztetőknek tekinteni, mivel az átlagos fogyasztó könnyebben utal a szóban forgó árura az áru nevének idézésével, mint a védjegy ábrás elemének leírásával. A fellebbezési tanács joggal véli úgy, hogy ez az általános okfejtés helyesen alkalmazható jelen ügyben is. A fellebbezési tanács álláspontja szerint ésszerű úgy tekinteni, hogy az átlagos fogyasztó a szóelemet úgy érzékeli, mint magát a védjegyet, az ábrás elemet pedig mint annak díszítő elemét. Azt is meg lehet állapítani, hogy az ábrás elem a szóelemek mögött, vagyis kevésbé látható helyzetben található.

38 Ebből következően a felperes arra vonatkozó érveit, hogy a fellebbezési tanács nem vette tekintetbe a „selenium" szón kívüli elemeket, el kell utasítani.

39 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban a fellebbezési tanács helyesen ítélte úgy, hogy a korábbi védjegy uralkodó eleme a „selenium" szó.

40 Mivel a korábbi védjegy két szóelemből (a „selenium" és „spezial" szavakból, valamint az „ace" betűcsoportból), továbbá egy ábrás elemből áll, emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács helyesen vélte úgy, hogy a szóelemekből álló rész erőteljesebben megkülönböztető jellegű, mint az ábrás rész. Ehhez még hozzá kell tenni, hogy a „selenium" szó a német „Selen"-nek megfelelő, kémiai elemet jelölő angol kifejezés. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ha a referenciafogyasztók nem értik is, hogy a „selenium" az általuk megvásárolni kívánt áru egyik összetevőjét jelöli, ez a szó különösen megkülönböztető jellegű, mivel a fogyasztó azt az áru neveként és nem tartalma jelzéseként fogja érzékelni. Egyébként, még ha lehetséges is, ahogyan azt a fellebbezési tanács megjegyzi, hogy a fogyasztók ezt az elemet a korábbi védjegy alatt forgalmazott áruk összetevőjeként érzékeljék, ez még nem változtat azon, hogy a korábbi védjegyen belüli helyzetéből következően, és összehasonlítva a korábbi megjelölés többi elemével, a „selenium" hangsúlyos szerepet játszik, amikor az érintett vásárlóközönség azonosítja a megjelölést, és megjegyzi azt.

41 E tekintetben utalni kell arra, hogy a „selenium" szó fontos szerepet játszik a korábbi védjegy vizuális és hangzásbeli értékelése során, tekintve a megjelölés elején, azaz a leginkább látható helyen való elhelyezkedését. Ezen oknál fogva ez az első elem, amelyet észrevesznek. Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a „spezial" szó jelentése németül „speciális". Ennélfogva a fellebbezési tanács jogosan ítélhette úgy, hogy az érintett vásárlóközönség ezt tisztán dicsérő és leíró elemként fogja érzékelni. Végül az „ace" betűkombinációt úgy érzékelhetik a fogyasztók, mint amely egyes, a tápálélékkiegészítőkben szokásosan előforduló anyagokra, például vitaminokra utal.

42 Ebből következik, hogy a felperes azon érvét, mely szerint a fellebbezési tanács hibát követett el, mivel a „selenium" szót tekintette a korábbi védjegy leginkább megkülönböztető elemének, el kell utasítani.

43 Harmadsorban meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács átfogó, a vizsgálataiból származó valamennyi adat szintézisén alapuló értékelést végzett. Így helyesen állapíthatta meg, hogy a bejelentett megjelölés és a korábbi megjelölés nagyon hasonló, mivel az előbbi szinte teljes egészében az utóbbi szóelemét jeleníti meg.

44 A felszólalási tanács helyesen vélte úgy, hogy az ütköző megjelölések egészükben véve hasonlóak, mivel hasonlóságuk felülmúlja különbségeiket. Meg kell állapítani, hogy a korábbi védjegy szinte azonos módon került megjelenítésre a közösségi védjegybejelentésben, hiszen a két megjelölés csupán a korábbi megjelölés kevésbé megkülönböztető jellegű elemeinek szintjén különbözik egymástól, mégpedig a „spezial" szó, az ábrás elem, és az „a", „c" és „e", egyébiránt azonos sorrendben szereplő, betűket elválasztó két kötőjel tekintetében. Egyébként mivel a bejelentett védjegy szóvédjegy, a bejelentő ezt akármilyen írásmóddal használhatja, beleértve a korábbi védjegy írásmódját is. Ennélfogva azt a következtetést kell levonni, hogy a szóban forgó megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi szinten hasonló együttes benyomást keltenek.

45 Ebből következik, hogy az abból származó érvet, hogy a fellebbezési tanács nem végezte el a szóban forgó védjegyek átfogó értékelését, el kell utasítani.

46 Ami a felperes azon érvét illeti, mely szerint a fellebbezési tanács nem vette figyelembe a Német Szabadalmi Hivatal határozatát ugyanazon védjegyek és áruk vonatkozásában annak ellenére, hogy a felszólalással érintett ország a Németországi Szövetségi Köztársaság volt, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a közösségi védjegyszabályozás szabályok együtteséből álló, autonóm és sajátos célokat követő rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (lásd az Elsőfokú Bíróság T-32/00. sz., Messe München kontra OHIM (electronica) ügyben 2000. december 5-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3829. o.] 47. pontját). Következésképpen, még ha a fellebbezési tanács figyelembe veheti is a nemzeti hatóságok határozatait, e jogosultság nem mentesítheti a fellebbezési tanácsot azon kötelezettsége alól, hogy saját értékelését a vonatkozó közösségi szabályozás alapján végezze el. Ennélfogva az OHIM és adott esetben a közösségi bíróság nincs kötve a tagállami szinten hozott határozathoz. Ebből következően a felperes érvelésének nem adható hely.

47 A felperes azon érvével kapcsolatban, mely szerint a fellebbezési tanács jogszerűtlenül rótta rá az összetéveszthetőség hiányának bizonyítási terhét, emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének vége értelmében a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban az OHIM az általa elvégzendő vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van. Ezen rendelkezésből következik, hogy mind a felszólalónak, mind a felperesnek bizonyítékokat kell benyújtania az OHIM-hoz kérelmeik alátámasztására. E tekintetben a felszólalási osztály határozatából következik, hogy a felszólaló úgy vélte, fennáll az összetévesztés veszélye a szóban forgó védjegyek között, mivel megkülönböztető elemeik azonosak, és mert a bejelentett védjeggyel ellátott – az 5. és 3. osztályba tartozó – áruk azonosak a korábbi védjeggyel ellátott árukkal, illetve hasonlóak azokhoz. Ebből következik, hogy a felszólaló nyújtott be bizonyítékot felszólalása, pontosabban az összetéveszthetőség alátámasztására: több érvre is hivatkozott, amelyeket egyébiránt az OHIM tekintetbe vett, így ezen utóbbi határozatát nemcsak a felperes megállapításaira alapozta. Következésképpen a felperes ezen érvét el kell utasítani.

48 A fenti megfontolások alapján arra a következtetésre kell jutni, hogy a fellebbezési tanács nem követett el értékelési hibát, amikor azt állapította meg, hogy fennáll az összetévesztés veszélye a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében egyrészt a szóban forgó, átfogóan értékelt megjelölések hasonlósága, másrészt az érintett védjegyeket hordozó áruk azonossága és hasonlósága következtében. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy fennállhat az összetévesztés veszélye akkor is, ha a védjegyek közötti hasonlóság csupán csekély, amennyiben az azokat hordozó áruk vagy szolgáltatások hasonlósága nagy (lásd ennek megfelelően a Bíróság C-342/97. sz., Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3819. o.] 19. pontját). Jelen ügyben az áruk részben azonosak, részben pedig hasonlóak. Ezen azonosságból és hasonlóságból következik, hogy a kérdéses megjelölések közötti különbségek az összetéveszthetőség átfogó értékelésének keretében kevésbé hangsúlyosak.

49 Ennélfogva anélkül, hogy az Elsőfokú Bíróságnak döntenie kellene a felperes azon kérelmének elfogadhatóságáról, amely a felszólalási osztály határozatának hatályon kívül helyezésére irányul, a felperes által hivatkozott egyetlen jogalapot, valamint a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

50 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.

2) Az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezi a költségek viselésére.

Jaeger Tiili Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. július 14-i nyilvános ülésen.

H. Jung M. Jaeger

hivatalvezető elnök